

Din Patrimoniul Memorialului Ipotești – rețetele doctorului Wilhelm Kremnitz

Chipeș, diligent, disciplinat, bun, blajin, bonom, un om foarte bine, plin de autoritate și sentimentul onoarei, frumos, cu o figură regulată, cu alură athletică – astfel îl caracterizează contemporanii pe doctorul Wilhelm Kremnitz. Eminescu îl „admira pentru devotamentul lui profesional și pentru buna lui credință” (I. Slavici, *Amintiri...*, București, 1924, p. 24). Aceste calități le remarcă și cotidianul *Epoca*, dedicându-i doctorului, în numărul din 22 iulie 1897, două pagini: „*El era dotat cu calități escelente. Coleg ireproșabil, avînd un caracter cavaleresc își atrase în curînd simpatia confrăților și cunoscuților (...). Doctorul Kremnitz îngrijea foarte mult pe bolnavi, la cari era chemat, iar la spital își făcea serviciul în mod mai mult de cît satisfăcător. Nu refuza să îngrijească pe ori-cine, și cînd clientul se întîmpla să fie așa de lipsit de mijloace, în cît să nu poată urma o cură mai potrivită acasă, făcea tot posibilul de îl interna la spitalul Brîncoveneasa. Nu odată a ajutat cu bani pe clienții săi săraci*”.

Studentul preferat al profesorului Bardeleben, Wilhelm Kremnitz își ia doctoratul în medicină în 1866, la vârsta de 23 de ani. E încorporat în Batalionul 4, Regimentul 2 de gardă Leipzig. Titu Maiorescu (care îi era cumnat, fiind căsătorit cu sora lui, Clara Kremnitz) este cel care îi adresează comandantului batalionului, pe 18 iulie 1866, o cerere de transfer din postul de medic secundar de la Leipzig în același post de medic militar la Gitschin (C. Popescu-Cadem, *Titu Maiorescu în fața instanței documentelor*, București, 1994, p. 107). S-a distins ca medic militar la serviciul de ambulanțe din timpul războiului franco-prusac în 1870.

În iulie 1872, Wilhelm Kremnitz se căsăorește cu Mite Bardeleben (fiica profesorului său, căsătorit la rîndu-i cu sora lui Wilhelm – Helene Kremnitz). Atras de perspectiva unei cariere și la invitația lui Titu Maiorescu (acesta îl numea „suflet unt”), doctorul Kremnitz se mută, în 1875, în România. În 1877 este trimis ca medic pe front la Turnu-Măgurele. E numit, apoi, medic dirigent al spitalului de barăci pentru răniți de la Cotroceni. Ocupă postul de medic secund la spitalul Brîncovenesc pînă în 1889, când e avansat la rangul de medic primar.

A fost medicul foarte prețuit al casei regale – regele Carol ar fi exclamat la moartea lui: „Am pierdut nu numai pe medicul, dar și pe prietenul meu; el a căzut la datorie ca un soldat pe câmpul de luptă” (C. Popescu-Cadem, p. 131). Instalîndu-se

pentru câteva luni chiar la castelul Peleş, doctorul Kremnitz l-a vegheat pe prințul Ferdinand, bolnav de tifos. În dimineața zilei de 31 iulie 1897, l-a purtat pe principe în brațe, ca să-i schimbe ambianța – efort care l-a costat viața, doctorul suferind de mult timp de anevrism și aortită. În Codicil la testamentul din 14/26 februarie 1899, regele Carol prevede, pe 14/27 decembrie 1911: „Fiii doctorului Kremnitz vor primi fiecare patruzeci mii lei ca dar și vor da din această sumă patru mii lei mumiilor lor, a cărei pensie de douăsprezece mii lei, dată până acum, va fi plătită până la moartea sa” (Al. Tzigara-Samurcaș, *Memorii*, II, București, 1999, p. 76).

Dr. Wilhelm Kremnitz l-a tratat și pe Eminescu – dovadă sunt și două rețete, păstrate astăzi în Fondul Documentar Ipotești, semnate de doctor –, dar și pe Gheorghe Eminovici – fapt despre care își amintea Victor Eminescu: „la întoarcere Gh. Eminovici [bunicu meu] a venit în Brăila [unde a stat 2 luni] de unde s-a dus la București, la doctorul Kremnitz pentru un consult” – dintr-o scrisoare păstrată în Fondul Documentar Ipotești –, dar și Mite Kremnitz: „fusesse în cura bărbatului meu un timp mai îndelungat” (I.E. Torouțiu, *Studii și documente. Vol. IV. Junimea*, București, 1933, p. 38).

Și tot la recomandarea doctorului Kremnitz, Eminescu își petrece concediul medical la conacul lui Nicolae Mandrea din Câmpul Cerbului de la Florești, în perioada 18-20 iunie – sfârșitul lunii august 1878.

